

Petelin: „Učim te, da zgodaj vstajaj. Solnce jutraj še ne prisije čez goro, že pojem in skočim z gredi. Zjutranji čas je za delo najbolji čas. In kdor zgodaj začne delati, gré zvečer lahko pred počivat.“

Potem gré Lizika memo hleva. Tu sedeta na pragu dva bela zajčka, in se tako trdo vkup tiščita, kakor bi si kaj pripovedovala. Lizika jima pravi: Ljubčka moja, kaj me bota vidva učila?“

Zajčka: „Učiva te, kako moraš bratce in sestrice rada imeti. Midva sva brata. Oba jeva eno deteljno peresce, oba pijevo iz enega korita, oba leživa v eni luknji. Vedno si vkup igrava, in nikoli eden drugega ne draživa. Kamor eden poskoči, poskoči tudi drugi za njim.“

Lizika gré v hišo. Tù sedí pri peči mačka, in si ušesa umiva. Deklica pravi: „Gotovo, muca, tudi ti me boš kaj učila. Povej, povej mi tudi ti kaj!“

Mačka: „Učim te, da bodi snažna. Jaz ne morem trpeti, da bi bila le količkaj umazana. Dobro vém, da imajo ljudje veliko raje takega, ki je vedno čeden. Zato se večkrat umivam, in ni se mi treba sramovati, naj pride v hišo kdor koli.“

Lizika si je dobro zapomnila vse, kar so ji povedale živali in pravi: „Tudi jaz bom vedno rada delala, bom redna in varčna, bom zgodaj vstajala, bom bratce in sestrice rada imela, in bom vedno prav snažna; sicer bi me živali osramotile.“

Národne pesmi goriških Slovencev.

O svetega zakona.

(Iz Grgarja.)

Oj sveti zakon, zakon svet,
Kako si ti lep, kako si ti svet,
Lih kakor je cel ta 'zvoljen svet!

Ker ni tela ne pit' ne jest',
Tudi ne lepo zapet':
Zaki ne poješ, tičica,
Kakor si enkrat pôjela?

Ena ptičica je priletela
Iz dežele štajerske,
In je lepo prepevala
Od zakona svetega.
Zaslišal ju je kriški grof,
Klical je svojega hlapca:
Le sem, le sem ti hlapec moj,
Pojdi mi vlovit tu tičicu,
Jez ti bom dal prav dober lon,
Jez ti bom dal 300 križanih kron,
Jez ti bom dal svoj beli grad,
Jez ti bom dal svojo sestru
Za brumnú ženu in poštenú.

Tičica je odgovorila:
Ne bom pela, ne bom jela,
Dočer ti hlapcu lona ne daš.

Le sem, le sem, ti hlapec moj,
Naj ti dam tvoj lepí lon,
Jez ti bom dal 300 križanih kron,
Jez ti bom dal svoj beli grad,
Jez ti bom dal svojo sestru
Za brumnú ženu in poštenú.

Šel je lovít hlapec tu tičicu,
Lovil ju je 'no leto in en dan.
Kadar ju je vlovil tičicu,
Ni tela ne pit' ne jest'.
In je vprašal kriški grof,

Kadar je lon svojemu hlapcu dal,
Tistikrat je tič'ca lepo zapela
Od zakona svetega:
Oj sveti zakon, zakon svet',
Kako si ti lep, kako si ti svet,
Lih kakor ta cel 'zvoljen svet!

Zapisal M. Tr—c.

Ozir po svetu.

Nekaj posebnih odlomkov iz opisa potovanja Angleža A. A. Patona po Srbii in družih jugoslovanskih krajih.

Za kratek čas ali pa tudi za prevdarek.

1. (*O nekterih Patonovih pogreških.*) Kako slabo da Paton v svojem opisu tù in tam ponavlja besede srbskega jezika, ki ga očitvidno ne ume, nam kažejo ti-le primeri. Pripoveduje, da je prvemu srbskemu kralju Štefanu njegov brat Sava, nadškof srbski, krono na glavo posadil, in da je pri tej priložnosti vpil: „Dolgo naj živi prvi kronani srbski kralj in samovladar!“ pri-deva temu še, da so vsi pričujoči za njim vpili: „nogo lieto!“ (namesti: „mnogo lieta!“). Na drugem kraju piše: „narodne domo“ (národní dom v Zagrebu), kakor tudi: „dobro doche, gospody!“ (dobro došli, go-

spodine!); „groja“ (groždje) itd. — Na 32. strani trdi sicer prav, da „Kara Georgevitsch“ (Kara Gjorgjevič) pomenja „sin Kare Gjorgja“ „pristavi pa napčno opazko, da ta način imenovanja je pri vseh Jugoslovanih v šegi, le pri Hrvatih in Dalmatincih ne (?!). Pravi tam ob enem tudi, da pri Arabcih je ravno nasprotna šega v tem oziru. — Kako malo mu je znana dalmatinska narodnost, nam kaže njegova opazka, da neki zdravnik v Loznici na bosenski meji je Damatinec, in pa da zategadel govori le talijanski.

2. (*Srbske postave.*) Paton piše (na 32. strani), da srbski kazenski zakonik je osnovan po avstrijskem, državljanski pa po francozkem (Code Napoleon), da je pa v tem zadnjem beseda „hypotheque“ (zastava ali hipoteka) prestavljena v srbsko z besedo: „apoteka“ (lekarnica!).

3. (*Srbske pesmi.*) Tudi po Patonovem mnenji (na 39. strani) med vsemi slovanskimi narodi nima noben drug tako obširne zbirke izvrstnih narodnih pesem, kakor srbski: „Mikavna lepota dežele“ — pravi Paton — „v kateri prebiva ta narod, ostanki divjega basnoslovja, ki v svojih splošnih lastnostih ima neko podobo z grškim in skandinavskim basnoslovjem, predrzni značaj tega naroda, nasledki neštevilnih malih vojsk (gueril) s sovražniki, in pa tisoč družih prigodkov, — vse to je povedano z besedo, ktera v svoji muzikalni sladosti je drugim slovanskim jezikom to, kar je talijanska beseda jezikom zapadne Evrope. — Pesnik zadnjega roda srbskega je Milutinović, ki ga nekteri imenujejo tudi „balkanskega Osiana“, — mož zmeren in razumen, ki se je rodil zadnje leta osemnajstega veka itd.

4. (*Srbi v drinski dolini.*) V pogovoru z nekim duhovnikom v drinski dolini ga Paton vpraša: „Ali veste, oče! kaj da mi je doslej bilo največe veselje po mojem tukajšnjem potovanji?“ „Komaj bi to uganil“ — mu odgovori duhovnik. „Vidil sem veliko družbo vaših kmetov, pa ne sledú hudobnosti, revščine ali siromaštva nisem pri njih zapazil. To je pač gotovo najboljši dokaz, da tukaj posvetne in duhovske oblasti prav dobro izpolnjujejo svojo dolžnost“ — mu je na to rekel. Duhovnik se pri tem posmehlja z neko radostjo.

5. (*Neka posebna šega v gornji moravski dolini.*) „Ko sem prišel v Karanovac“ — piše Paton (85. str.) — „se mi približuje poglavar tega mesta in me pelje v svojo hišo. „Dragi gost!“ — mi reče — „vi ste trudni potovanja. Ta hiša je (zdaj) vaša. Mislite si, da ste doma v svoji deželi unikraj morja.“ Komaj sem se bil vsedel, pridete že dve dekli k meni. Ena je nesla v roki neko precej veliko plitvico. „Kaj?“ — sem jima rekel — „že večerjo? Ste pač natanko uganile, zakaj da pridem.“ „Ne, ne; vas morave poprej očediti; tukaj je le topla voda“ — je bil na to odgovor. Potem mi sleče ena nogovice, druga mi opere noge z vodo, in jih obriše. Ko sem se še tega radoval, mi prinese hišna gospodinja kave v prav lični posodi. To mi je kazalo, da potovanje po Srbii je vendar prijetniše, kakor sem ga pričakoval.“

6. (*Samostani in šole po Srbii.*) Ko se je Paton nekega dne hotel pogovarjati nedelež od Studenca poleg bosenske meje s poglavarjem ondašnjega samostana (kloštra), mu ni šlo to prav po sreči, ker s svojim govorom ni mogel izcužati iz tega slaboglasnega debelaka drugih besed, kakor le-to: „Blгодарim.“ Med tem priskoči k njima nek predrzen mladeneč iz bližnje vasi, in pa vpraša Patona vpričo omenjenega poglavarja, ali je veliko samostanov v njegovi (Patonovi) deželi? „Prav malo“ — mu reče Paton. Na to odgovori uni smehlja: „Pri nas je pa veliko šol, kjer se mladina uči mnogo koristnih reči“... hotel je s tem pikati poglavarja kot

lenúha, ki ga je na ta način pripravil v neko zadrego, da ni vedil, kaj da bi odgovoril. (Kon. prih.)

Dopisi.

Iz Karlovca 5. julija. * Ta dan je bil za vso hrvaško deželo jako zanimiv. Kakor je bilo že napovedano po mnogih časnikih, da bodo Hrvatje obhajali tisočletnico v spomin prihoda sv. bratov Cirila in Metoda med slovanski narod ter hvaležnim srcom častili Boga za podeljeno milost — za najdragocenejšo svetinjo, za sveto vero — zgodilo se je tudi v nedeljo 5. t. m. Vihrale so že v saboto večer slovanske zastave na vseh hišah v mestu in zunaj mesta. Razsvetlili so pa tudi ta večer, ne da bi bil kdo zapovedoval, čisto iz lastnega nagiba, svoje lepo mesto najnarodniji Karlovčani, in narodne melodije svirajoči oznanovali so hrabri sinovi sluinskega polka željno pričakovani praznik. Prva svečanost bila pa je v nedeljo. Ker je bilo vse le za voljo Boga in Njemu v zahvalo napravljeno, začela se je svečanost tudi z Bogom, kakor smo Slovani sploh vajeni, ker tako uče svoje sinove že pobožne slovenske matere, katerim bije srce le za Boga in srečo domovine. Grom topov in mili glasovi zvonov vabijo rano verne v cerkev čč. oo. frančiškanov, kjer se ima svečanost obhajati. Magistratni uradniki v narodni obleki in vse druge društva, moška in ženska šolska mladež zbira se z zastavami v cerkvi, od kodar podali so se v procesii po mestu in zopet nazaj v cerkev v najlepšem redu. Krasen, veličasten bil je pogled, viditi silen narod s cerkvenimi zastavami, vihrajočimi v zraku, gibati se po ulicah, prepevaje pesmi svete nektare, nektare spet čuti srčno moliti. Ob devetih stopi na leco č. o. Pavel Bošnjak, ravnatelj gimnazije, ter dokazuje s tehtnimi besedami pomen današnje svetkovine, kaže poslušavcem srečo, ktero prinesla sta slovanskemu narodu slovanska naša brata sv. Ciril in Metod, kaže z navdušeno besedo Rim in Carigrad, kaže, da skala Petrova stoji nepremakljivo trdna v vseh vekih opomniv tužne osode Carigrada. Po propovedi bila je peta maša. Kakošno moč da ima domača beseda, vidilo se je tukaj na tem svetem kraju — vidilo se je solzá v očeh starih in mladih čuvši pri službi Božji list in sv. evangeli v domači besedi popevati. Godilo se je tukaj tako, kakor pripoveduje pesnik „svete priče“ o naših bratih Primorcih, kjer služijo sv. mašo duhovni v domačem jeziku, pevajoči:

„Kažu meni, istina je živa,
Da imade u primorju sliepac,
Što sav misal na pamet nauči,
Pak ga slovi od same miline,
Tko ga čuje, pobožno ga sluša.
A što sliepcem umnim se omili,
Omili se i narodu svemu!
Još mi vele i sam vidjeh glavom,
Da primorac, kada sluša misu,
Kad mu slavu božju zapjevaju,
Od milinja radostno zaplače,
Da i duša primorčeva pjeva!“

Zvršila tako se je cerkvena svečanost in vsak je z zbuženim in pobožnim duhom zapustil vežo Božjo, zapustil je vsak tempelj Večnega z vročimi željami, ktere tako milo izrazuje v svoji krasni pesmi uzoriti pesnik:

„Al je braćo, služba tud hrvatska!
Š toga jedan glas je po narodu,
Glas se od mog otiskuje srea:
Kano što je Senju na kamenju,
Da je tako po svoj domovini,
Po trojednoj dičnoj kraljevini;
Da nam naši veliki pastiri
Po solunskoj podadu se braći,
Da nam budu Cirili, Metodi,
I što narod tako živo želi,
Majka crkva da mu to udieli:

Gdje se u nas slava božja pjeva,
Da slobodno majčin glas zamnieva,
Da u ime Cirila Metoda
Glas taj bude svjetlom milog roda“.

Ob eni popoldne zbralo se je društvo v Jelačićevi bašči k obedu. Da je bilo vse dobre volje, napijalo da se je po lepi stari hrvatski navadi, misli si gotovo vsak, kdor je le enkrat bil v prijazni družbi naših sosedov Hrvatov. Izmed mnogo napitnic in zdravic opominim le teh samo, s kterimi je gosp. ravnatelj stola velečastni gosp. Ivan Obradović, načelnik karlovaški, napil: prva zdravica bila je namenjena slavi blagovestnikov naših, sv. Cirilu in Metodu; druga kralju ustavnemu; tretja narodu slavenskemu: četrta sveštenstvu hrvatskemu; peta pa, napita po gosp. Tuškanu preuzv. gosp. Strossmayer-ju — vsaka zdravica obudila je tisoč „živio“. Med obedom je igrala banda sluinskega polka, večidel narodne melodije, med goste pa se je delila krasna, ravno iz tiskarne prišla pesem „sveta priča“*), legenda o solunskoj braći, slovanskim apostolima sv. Cirilu i Metodu, izpjeval J. T. (Ivan Trnski, mili pesnik še milejših „kriesnic“.)

Po obedu pa je bilo skrbjeno tudi za duha. Igrala se je krasna igra „Bela IV.“ iz nemškega pohrvatena od Saksinskega. Akoravno so vsi glumci izvrstno razumeli svojo nalogo, odlikoval se je vendar posebno g. dr. Dražić (Šubic); vidilo se je, da mož tudi čuti kar govori. Pred in med igro je igrala spet sluinska banda. Ko zagodejo „Naprej zastava slave“, je ves pričujoči narod spremljal godbo pevajoč: „Naprej zastava slave itd.“ Priljubila se je tako ta pesem našim bratom Hrvatom, da jo povsod godejo, pojejo in žvižgajo gredé in stojé. Čul sem dečka, ki je pekel janca, da je vrté raženj si brenčal: „Naprej.“ Po tej krasni zabavi pride neštevilna truma prostega sveta iz mesta z zastavo narodno in pričelo se je veselje prostega naroda. Delilo se je vino, kruh in pečenka. Zdelo se mi je, kakor da bi bil uzemski pondeljek pri vas v Ljubljani v Lovševi jami; toda še veselejše je bilo tukaj, kajti vino razveseli srce. Kdor je vjel hlebček kruha, dobil je tudi bokal vina in lep kos pečenke. Radost je trajala, da se je skoz nebeske vrata prikazala zvezd truma zlata, ktere se umetno narejene (raketeljni) pozdravljat hodile. Praznoval se je tako imeniten dan vredno in častito v slavo Večnemu in zahvalo našim dobrotnikom sv. Cirilu in Metodu, v veliko radost in korist naroda in življenja narodnega.

12. t. m. je bila spet lepa svečanost v Jamici blizo Karlovca. Prezviseeni vladika gosp. Strossmayer je v Jamici. Šestdeset kočij se je peljalo iz Karlovca in čez 300 ljudi se je podalo v Jamico pozdravljat moža, kteri žrtvuje vse za duševno korist naroda in kterege narod, ne le hrvaški, temoč vès slovanski tako ljubi, da ni ne ene poštene veselice, ne v sjajnih dvorinah, ne v prosti kmečki koči, da bi se ne spominjalo preljubljenega vladika. Gosp. načelnik Ivan Obradović prosi vladika, naj bi tudi Karlovec počastil s svojo nazočnostjo. Vladika obljubi ne le Karlovčane obiskati, temoč tudi v Severin je obljubil priti k g. baronu Josipu Vranicanu, pogledat Bosiljevo in Lešče, od kodar je namenjen obiskati gg. Mirka barona Ožegovića, srenjskega škofa in od tod proti Trstu podati se v Mletke v kopel.

Iz Gorice. † — Na stroške tukajšne c. kr. kmetijske družbe bo začel ta mesec izhajati mesečen kmetijski list z imenom „Umni gospodar“. Kmetijska družba je bila slovensko čitavnico naprosila, da naj ji brezplačnega vrednika za novi list preskrbi. Spoznavši važnost in sežaj tega sklepa in početja kmetijske družbe

*) Ali bi ne hotlo sl. vredništvo „Novic“ poskrbeti, da bi se za Slovence ta krasna legenda v naš jezik prevela? Pis.

Dobiva se v knjigarnicah po vsem Slovenskem; prodajo pa še posebno oskrbuje G. Tarmon, knjigar v Celji.

* *Anton Martin Slomšek*, Fürstbischof von Lavant, dargestellt in seinem Leben und Wirken, von Franz Kosar, fürstbischöfl. Consistorialrath und Spiritual in Marburg. In Commission bei Fr. Leyrer in Marburg.

Preblago življenje in nevtrudljiva delavnost neumrlega pa dosti križanega kneza in škofa Slomškega je v tej knjigi, ki obsega 21 pôl, z nemško besedo tako izvrstno popisana, da smo čuli od več strani živo željo, naj bi prečastiti gospod, kateremu ravno tako gladko slovenski jezik teče, kmali tudi Slovencem podaril tako knjigo!

Ozir po svetu.

Nekaj posebnih odlomkov iz opisa potovanja

Angleža A. A. Patona po Srbii in družih jugoslovanskih krajih.

Za kratek čas ali pa tudi za prevdarek.

(Konec.)

7. (*Neko posebno znamenje napredka in omike v Srbii.*) Ker je ravno deževalo, ko je bil Paton v Skeli, se je bil spravil z nekimi družimi v ondašnje krčmo in si tam za jéd naročil perutnine. Nek preprost človeček se ohmetava okoli vrat. Po jedi ukaže Paton, naj se mu dá kozarec slivovice. Človeček vès plah se približa mizi. Vzemši z glave svojo umazano obvezo ter zavpije naenkrat: „Pijem na zdravje našega vladavca Kare Gjorgjevića, na napredek in na omiko („to the progress and enlightenment“ — po našem bolje morebiti: „na srečo napredka in omike“) našega naroda“. „Čudil sem se“ — pravi Paton — „slišati iz ust raztrganega svinjarja tak glas. Zdel se mi je prebedast, da bi mogel imeti sam po sebi takih misli. Ta stvar je pa vendar znamenje, kako da veter piše. Srbi niso nikakor žlobudrasti, ampak so moder (resen) narod; če ne bi bilo v srcih ljudstva naména povzdigovati se na večo stopnjo izobraženja, ne bi pač bilo kaj tacega na ustnicah priprostega človeka iz neznane vasi“.

8. (*Obilnost drv v Srbii.*) „Ne deleč od Krupene smo počivali — piše Paton (str. 67) — poleg nekega potoka, kjer smo razprostiti popetine (tapete) in pa izpili lulo (fajfo) duhana. Tukaj mi je bila prilika prepričati se, da Srbija ima obilo drv. Nek fant je namreč peljal konja k potoku, potezaje mu pa nazaj ujzdo in odtegova ga od potoka (ko da ne bi mu dopustil se prav napiti). „Pusti ga, naj pije, pusti ga, naj pije!“ — mu reče neka žena; „čéravno moramo vsako stvar plačati z zlatom, vsaj vendar drva in vodo imamo zastonj.“

9. (*Veljava angleškega blaga po Srbii....*). „Pančevski župan — pripoveduje Paton na str. 110 — požrevši neštevilnih škatlíc Morisonovih svalkov (pilul za zdravljenje) je umrl v misli, da jih ni bil začel jemati (vživati) že poprej. Noben človek bi skoraj ne verjel, koliko teh pilul se je tam povžilo v tistih časih. Ni bilo skoraj osebe bolehave ali hipohondrične od Požonja doli do železnih Vrat, da bi jih ne bila veliko veliko požrla. Radoveden, od kod da prav za prav to prihaja, poprašujem tù pa tam, pa zvem, da hrepení le zato po tem, ker je angleško. Kar koli prihaja iz Angleške, naj si bodo kongrevne rakete ali rastlinstvene pilule, vse to ti mora biti izvrstno.

10. (*Nekaj splošnega o Srbii.*) Srbi so znamenito (remarkably) visoki in krepki ljudje. Po svoji podobi in po črtah obličja razodevajo, da so jaknega telesa (života) in krepke duše; pa vendar malokdaj se pri njih zapazuje tisti pogled ovadajoč popolnoma dobro rejo, ktera se nahaja celó pri najsiromašnejih talijanskih in

grških kmetih, in kaže, da nasledniki največ izobraženih prededov, čéravno brez nekdanjega gospodarstva, niso vendar zgubili telesnih lastnost plemenstva. Srbske žene so prav lepe (very pretty). Na životu niso sicer prav tako lične kakor grške, pa njih barva na licah je lepa, njih lasje so sploh črni in bliščeči; njih kinč na glavi je posebno dopadljiv (graceful). Nevajane se kopati, kakor druge žene jutrovih dežel, obdržijo zato (?) dalje svojo lepoto čez klimaterične leta (čez navadni ženski čas). Njih hiše s sobami, ki so odprte proti dvorišču in malem vrtu, jim povekšajo zdravje in lepoto (?). Ne prihajajo v zračne primerljeje (da bi jim škodovali), kakor možje, pa tudi niso prisiljene čepeti v sobah (med zidovjem), kakor več drugih žen na izhodu brez vživanja zadostnega zraka. — V vsi notranji Srbii veljá ženska kot neko bitje prosto in pripravno biti le igrača za mladino, in pa strežnica starih. Ta posebna navada ne prihaja od štirih stoletij turškega gospodarstva (v Evropi), ampak zdí se, ko da bi bila že staro-slovanska.... (!) Značaj (karakter) Srba je popolnoma enak značaju skotiškega gorenca. V boji je jak; domá zeló gostoljuben. Kratkočasuje se s prosto in mило godbo (muziko) in poezijo. Najljubše godbeno orodje so mu dipie in gosli. Drugačen od Grka razodeva malo sposobnosti za trgovanje; drugačen pa od Bolgarja, je zeló len, kar se tiče poljedelskih opravil. Vse to pa se ujame z značajem skotiškega Celta.

11. (*Patonovo prerokovanje o Srbii.*) Ko se je bil Paton vrnil v Beligrad po svojem potovanji zunaj tega mesta (to je, po srbski deželi), je bil prav zadovoljen s tem, kar je ondi vidil. „Vidil sem — pravi na strani 111 — stanje patrijarhalnih nprav in šeg, katerih odlične lastnosti (raze) bo v kratkem sabo naprej takljal pritisk stare Evrope, in katerih napuščeni vogli bodo toraj kmali minuli!“

J. G. Vrdelski.

Dopisi.

V Gorici 15. julija. ☉ (Konec.) — Bilo je blizo 11. ure, ko se je beseda končala. Med tem, ko so se mize v dvorano prenašale in pogrinjale, je mešani ipavski zbor na vrtu „Slavčka“ sladkega spomina, in druge pesmi prepeval in gostom čas kratil. Po 11½ še le smo se vsedli za mizo. Vès nov pogled, čisto nova podoba memo popred se nam kaže, okoli 120—130 veselih gostov v pobratimii! Ne vem, ali je Gorica kedaj kaj tacega vidila. — Vrhe piramidastih tort so lepo kinčale slovanske banderca; umetno ozaljšana gnjat je kazala slovenske barve, celó kruh je imel staro-častitljivo podobo poprtnikov in — vince z domače gore je ogrevalo lica in srce. — Čez nekoliko časa, ko je vsled starega pregovora „rumor factus est“ (se vé, da slovenski, ljubeznjivi rumor) se vzdigne gosp. predsednik in napije Njih Veličanstvu tako-le: „Ódkar so Nj. Velič. presvitli Cesar z mogočno besedo vsem svojim narodom enakopravnost zagotovili, se je med Slovani v Avstrii novo gibanje, novo, prej neznano življenje začelo; mileje solnce sije na polji slovanske književne delavnosti, na katerem se cvetlica za cvetlico prikazuje; Slovani napredujejo na poti národne omike; ako Bog dá, bojo po namenu Cesarjeve besede kmalo z družimi avstrijskimi narodi v eno vrsto stopili. Za tega voljo smo dolžni Njih Veličanstvu za dar enakopravnosti zahvalo. Kdor je toraj izmed vas pravi Slovan pa tudi prijatelj edine Avstrije in Cesarja, naj z mano iz globočine srca zavpije: Slava našem cesarju Francu Jožefu!“ Komaj je utegnil gosp. Winkler izgovoriti, in že so bili vsi podkopi slovenske lojalnosti podžgani. Ko je trikrat ponovljeni grom najprisrčnejših „živio“ in „slave“ dvorano in srce pretresal, tù sem si mislil, kako je vendar